

<p>disputants- חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement ■ † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
דיני ממונות מחזירין כו'.												◊	◊	לג.
דן את הדיון, זיכה את החייב חייב את הזכאי, טימא את הטהור, טיהר את הטמא - מה שעשה עשוי, וישלם מביתן	ורמינהו:											‡	◊	לג.
לא קשיא: כאן - במומחה, כאן - בשאינו מומחה.	רב יוסף:											!	◊	לג.
ובמומחה מחזירין?												‡		לג.
אם היה מומחה לבית דין - פטור מלשלם	והקתני:											‡		לג.
כאן - שיש גדול הימנו בחכמה ובמנין, כאן - שאין גדול הימנו בחכמה ובמנין.	רב נחמן:											!		לג.
כאן - שטעה בדבר משנה, כאן - שטעה בשיקול הדעת.	רב ששת:											!	◊	לג.
טעה בדבר משנה - חוזר, טעה בשיקול הדעת - אינו חוזר.	דאמר רב ששת אמר רב אסי:											!	◊	לג.
אפילו טעה ברבי חייה ורבי אושעיא?	רבינא לרב אשי:											‡		לג.
אין.	אמר ליה: [רב אשי]											!		לג.
אפילו בדבר ושמואל?	[רבינא לרב אשי]											‡		לג.
אין.	אמר ליה: [רב אשי]											!		לג.
אפילו בדידי ודידך?	[רבינא לרב אשי]											‡	◊	לג.
אטו אנן קטלי קני באגמא אנן?	אמר ליה: [רב אשי]											!	◊	לג.
היכי דמי שיקול הדעת?												^	◊	לג.
כגון תרי תנאי או תרי אמוראי דפליגי אהדדי, ולא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר, ואיקרי ועבד כחד מונייהו, וסוגיא דשמעתא אזלי כאידך - היינו שיקול הדעת.	רב פפא:											!	◊	לג.
מעשה בפרה שניטלה האם שלה, והאכילה רבי טרפון לכלבים. ובא מעשה לפני חכמים ביבנה והתירוה. שאמר תודוס הרופא: אין פרה וחזירה יוצאת מאלכסנדריא של מצרים אלא אם כן חותכין האם שלה, כדי שלא תלד.	איתיביה רב המנונא לרב ששת:											‡	◊	לג.
אמר רבי טרפון: הלכה חמורך טרפון	[רבי טרפון]											○	‡	לג.
פטור אתה, שכל המומחה לרבים פטור מלשלם.	אמר לו רבי עקיבא:											■	‡	לג.
ואי איתא, לימא ליה: טועה בדבר משנה אתה, וטועה בדבר משנה חוץ												‡	◊	לג.
חדא ועוד קאמר. חדא - טועה בדבר משנה אתה, וטועה בדבר משנה חוץ. ועוד: אי נמי בשיקול הדעת טעית - מומחה לרבים אתה, וכל המומחה לרבים פטור מלשלם.												!	◊	לג.
מאי קא מוטיב רב המנונא לרב ששת מפרה? פרה הרי האכילה לכלבים, וליתא דתהדרך	רב נחמן בר יצחק לרבא:											‡		לג.
הכי קאמר ליה: אי אמרת בשלמא טעה בדבר משנה אינו חוזר - אלמא קם דינא, היינו דקא מפחיד רבי טרפון, וקאמר ליה איהו: מומחה לבית דין אתה, ואתה פטור מלשלם. אלא אי אמרת טעה בדבר משנה חוזר - לימא ליה: כיון דאלו הואי פרה דינך לאו דינא ולא כלום עבדת, השתא נמי - לא כלום עבדת.	[רבא]											!		לג.
כאן - שנטל ונתן ביד, כאן - שלא נטל ונתן ביד.	רב חסדא:											!	◊	לג.
בשלמא חייב את הזכאי - כגון שנטל ונתן ביד, אלא זיכה את החייב היכי משכחת לה?												‡	◊	לג.
דאמר ליה: פטור אתה												!		לג.
והא לא נטל ונתן ביד												‡		לג.
כיון דאמר פטור אתה - כמו שנטל ונתן ביד דמי.												!	◊	לג.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דיני ממונות מחזירין בין לזכות, בין לחובה	אלא מתניתין, דקתני:	◊										
בשלמא לזכות - משכחת לה, דאמר ליה מעיקרא חייב אתה ולא נטל ולא נתן ביד. אלא לחובה היכי משכחת לה? - דאמר ליה פטור אתה. - והאמרת כיון דאמר ליה פטור אתה כמו שנטל ונתן ביד דמי?		◊										
חדא קתני: דיני ממונות מחזירין לזכות שהיא חובה		!										
דכוחה גבי נפשות מחזירין לזכות ואין מחזירין לחובה, מחזירין לזכות - זכות גרידתא, ואין מחזירין לחובה - לזכות שהיא חובה. חובתיה דמאן?		◊										
הא לא קשיא - חובתיה דגואל הדם.		!										
משום חובתיה דגואל הדם קטלינן ליה להאי?		◊										
ועוד: מאי בין בין?		◊										
קשיא.		■										
כגון שהיה לו בידו משכון ונטלו ממנו, טימא את הטהור - דאגעי ביה שרץ, טיהר את הטמא - שעירבן בין פירותיו.	רבינא:	!										
דיני נפשות כו'.											◊	
מניין ליוצא מבית דין חייב, ואמר אחד יש לי ללמד עליו זכות מניין שמחזירין אותו - תלמוד לומר (שמות כ"ג) נקי אל תהרג. ומניין ליוצא מבית דין זכאי, ואמר אחד יש לי ללמד עליו חובה, מניין שאין מחזירין אותו - תלמוד לומר (שמות כ"ג) צדיק אל תהרג.	תנו רבנן:										◊	
וחילופא למסית דכתיב (דברים י"ג) לא תחמל ולא תכסה עליו.	רב שימי בר אשי:										◊	
(דברים י"ג) מכי הרג תהרגנו.	רב כהנא מתני:										■	
חייבי גליות מניין	בעא מניה רבי זירא מרב ששת:										◊	
אתיא רצה, רצה.	[רב ששת]										!	
חייבי מלקות מניין?	[רבי זירא מרב ששת]										◊	
אתיא רשע רשע.	[רב ששת]										!	
חייבי גליות מאי - אתיא רצה רצה. חייבי מלקות מאי - אתיא רשע רשע.	תניא נמי הכי:										■	
ואין מחזירין לחובה.											◊	
והוא שטעה בדבר שאין הצדוקין מודין בו, אבל טעה בדבר שהצדוקין מודין בו, זיל קרי בי רב הוא.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:										■	
טעה בנואף ונואפת מה?	בעא מיניה רבי חייא בר אבא מרבי יוחנן:										◊	
אדמוקדך יקיד, זיל קוץ קרך וצלי.	אמר ליה: [רבי יוחנן]										!	
טעה בנואף חוזר.	איתמר נמי, אמר רבי אמי אמר רבי יוחנן:										■	
אלא היכי דמי אין חוזרין?											◊	
כגון שטעה שלא כדרכה.	רבי אבהו אמר רבי יוחנן:										!	
דיני ממונות הכל כו'.											◊	
הכל - ואפילו עדים? נימא מתניתין רבי יוסי ברבי יהודה היא ולא רבנן.											◊	
(במדבר ל"ה) ועד אחד לא יענה בנפש - בין לזכות בין לחובה	דתניא: [רבנן]										◊	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
עונה לזכות, ואין עונה לחובה.	רבי יוסי ברבי יהודה:											לג:
באחד מן התלמידים, ודברי הכל.	רב פפא:											לג:
מאי טעמא דרבי יוסי בר יהודה - דאמר קרא (במדבר ל"ה) עד אחד לא יענה בנפש למות - למות הוא דאינו עונה, אבל לזכות - עונה.												לד.
ורבנן?												לה.
משום דמיחזי כנוגע בעדותו.	ריש לקיש:											לה.
ורבנן, האי למות מאי דרשי ביה?												לה.
מוקמי ליה באחד מן התלמידים.	[רבנן]											לה.
אמר אחד מן העדים יש לי ללמד עליו זכות מניין שאין שומעין לו - תלמוד לומר עד אחד לא יענה. מניין לאחד מן התלמידים שאמר יש לי ללמד עליו חובה מניין שאין שומעין לו - תלמוד לומר אחד לא יענה בנפש למות.	כדתניא:											לה.
דיני נפשות המלמד כו'.												לה.
לא שנו אלא בשעת משא ומתן, אבל בשעת גמר דין - מלמד זכות חוזר ומלמד חובה.	רב:											לה.
למחרת משכימין ובאין, המזכה אומר אני המזכה, ומזכה אני במקומי. המחייב אומר, אני המחייב, ומחייב אני במקומי. המלמד חובה מלמד זכות, אבל המלמד זכות אינו יכול לחזור וללמד חובה.	מיתבי:											לה.
והא למחרת גמר דין הוא												לה.
וליתעמיך, למחרת משא ומתן מי ליכא? כי קתני - בשעת משא ומתן.												לה.
דנין אלו כנגד אלו, עד שיראה אחד מן המחייבין דברי המזכין.	תא שמע:											לה.
ואם איתא - ליתני נמי איפכא												לה.
תנא אזכות קא מהדר, אחובה לא קא מהדר.												לה.
אחד מן התלמידים שזיכה ומת - רואין אותו כאילו חי ועומד במקומו.	תא שמע, דאמר רבי יוסי בר חנינא:											לה.
ואמאי? נימא: אילו הוה קיים - הדר ביה												לה.
השתא מיהא לא הדר ביה.												לה.
לדברי רבי יוסי בר חנינא מוצא מכלל רבינן	והא שלהו מתם:											לה.
אין מוצא איתמר.												לה.
שני סופרי הדינין עומדין לפניהן, אחד מן הימין ואחד מן השמאל, וכותבין דברי המזכין ודברי המחייבין.	תא שמע:											לה.
בשלמא דברי המחייבין - למחרת חזו טעמא אחרינא, ובעו למעבד הלנת דין. אלא דברי המזכין - מאי טעמא? לאו משום דאי חזו טעמא אחרינא לחובה לא משגיחין בהו?												לה.
לא, כדי שלא יאמרו שנים טעם אחד משני מקראות.												לה.
אמרו שנים טעם אחד משני מקראות מהן	כדבעא מיניה רבי אסי מרבי יוחנן:											לה.
אין מונין להן אלא אחד.	אמר ליה: [רבי יוחנן]											לה.
מנהני מילי?												לה.
דאמר קרא: (תהלים ס"ב) אחת דבר אלהים שנים זו שמעתי כי עז לאלהים - מקרא אחד יוצא לכמה טעמים, ואין טעם אחד יוצא מכמה מקראות.	אביי:											לה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
י(רמיהו כ"ג) וכפטיש יפציץ סלע, מה פטיש זה מתחלק לכמה ניצוצות - אף מקרא אחד יוצא לכמה טעמים.	דבי רבי ישמעאל תנא:											◊	לה.	
היכי דמי טעם אחד משני מקראות?												^	◊	לה.
מזבח מקדש את הראוי לו.	רב זביד, כדתנן:											!	◊	לה.
כל הראוי לאשים, אם עלה - לא ירד. שנאמר (ויקרא ז') העלה על - מוקדה, מה עולה שהיא ראויה לאשים אם עלתה לא תרד - אף כל שהוא ראוי לאשים אם עלה לא ירד.	רבי יהושע:											!	◊	לה.
כל הראוי למזבח - אם עלה לא ירד, שנאמר היא העלה על מוקדה על המזבח, מה עולה שהיא ראויה לגבי מזבח - אם עלתה לא תרד, אף כל שהוא ראוי למזבח - אם עלה לא ירד.	רבן גמליאל:											!	◊	לה.
ותרויהו מאי קמרבו - פסולין, מר מייתי לה ממוקדה ומר מייתי לה ממזבח.												!		לה.
והא תם מיפלג פליגי												¿		לה.
אין בין דברי רבן גמליאל לדברי רבי יהושע אלא הדם והנסכים, שרבן גמליאל אומר: לא ירדו, ורבי יהושע אומר: ירדו	דקתני סיפא:											¿	◊	לה.
מתוך שנאמר (שמות כ"ט) כל הנגע במזבח יקדש, שומע אני בין ראוי בין שאינו ראוי - תלמוד לומר (שמות כ"ט) כבשים. מה כבשים ראויין - אף כל ראוי.	אלא אמר רב פפא: כדתניא, רבי יוסי הגלילי:											!	◊	לה.
(שמות כ"ט) עולה, מה עולה ראויה - אף כל ראוי.	רבי עקיבא:											!	◊	לה:
ותרויהו מאי קא ממעטו - פסולי, מר מייתי לה מכבשים ומר מייתי לה מעולה.												!		לה:
עולת העוף פסולה איכא בינייהו, מאן דמייתי לה מכבשים. כבשים - אין, אבל עולת העוף - לא. ומאן דמייתי לה מעולה - אפילו עולת העוף נמי	והאמר רב אדא בר אבהו:											¿	◊	לה:
(ויקרא י"ז) דם יחשב לאיש ההוא דם שפך - לרבות את הזורק, דברי רבי ישמעאל.	אלא אמר רב אשי: כדתניא: [רבי ישמעאל]											!	◊	לה:
(ויקרא י"ז) או זבח - לרבות את הזורק.	רבי עקיבא:											!	◊	לה:
ותרויהו מאי קא מרבו - זריקה. מר מייתי לה מדם יחשב ומר מייתי לה מאו זבח.												!		לה:
שחט זורק איכא בינייהו לדברי רבי ישמעאל - אינו חייב אלא אחת, לדברי רבי עקיבא - חייב שתיים	והאמר רבי אבהו:											¿	◊	לה:
אף לדברי רבי עקיבא נמי אינו חייב אלא אחת, דאמר קרא (דברים י"ב) שם תעלה עלותיך ושם תעשה - ערבינהו רהמנא לכולהו עשיות.	הא איתמר עלה, אמר אביי:											!	◊	לה:
דיני ממונות דנין ביום וכו'.													◊	לה:
(סימן: משפ"ט מענ"ה מט"ה).													◊	לה:
מנהגי מילי?													^	לה:
דאמר קרא (שמות י"ח) ושפטו את העם בכל עת.	רבי חייא בר פפא:											!	◊	לה:
אי הכי, תחלת דין נמי												¿		לה:
כדרבא												!		לה:
כתיב ושפטו את העם בכל עת וכתיב (דברים כ"א) והיה ביום הנחילו את בניו, הא כיצד? יום - לתחלת דין, לילה - לגמר דין.	דרבא רמי:											!	◊	לה:
מתניתין דלא כרבי מאיר													◊	לה:
מה תלמוד לומר (דברים כ"א) על פיהם יהיה כל ריב וכל נגע, וכי מה ענין ריבים אצל נגעים? אלא מקיש ריבים לנגעים: מה נגעים ביום, דכתיב (ויקרא י"ג) וביום הראות בו - אף ריבים ביום. ומה נגעים שלא בסומין - דכתיב (ויקרא י"ג) לכל מראה עיני הכהן - אף ריבים שלא בסומין. ומקיש נגעים לריבים, מה ריבים שלא בקרובים - אף נגעים שלא בקרובים.	דתניא, היה רבי מאיר אומר:												◊	לה:
אי מה ריבים בשלשה - אף נגעים בשלשה, ודין הוא: ממונו בשלשה, גופו לא כל שכן?												¿		לה:
תלמוד לומר (ויקרא י"ג) והובא אל אהרן הכהן או אל אחד וגו' - הא למדת שאפילו כהן אחד רואה את הנגעים.												!		לה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ההוא סמיא דהוה בשבבותיה דרבי יוחנן, דהוה דאין דינא, ולא אמר ליה רבי יוחנן ולא מידי.	[רבי יוחנן]											○	◇
היכי עביד הכי?												⚡	
הלכה כסתם משנה	והא אמר רבי יוחנן:											⚡	◇
כל הכשר לדון כשר להעיד, ויש שכשר להעיד ואין כשר לדון.	ותנן:											■ ⚡	◇
לאתויי סומא באחת מעינין	ואמר רבי יוחנן:											■ ⚡	◇
רבי יוחנן סתמא אחרייתא אשכח:												!	◇
דיני ממונות דנין ביום וגומרין בלילה	[תנן]											■ !	◇
מאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא?												⚡	
אי בעית אימא: סתמא דרבים עדיף												!	◇
ואי בעית אימא: משום דקתני לה גבי הלכתא דדינא.												!	◇
ורבי מאיר, האי ושפטו את העם בכל עת מאי דריש ביה?												⚡	◇
לאיתויי יום המעונן	רבא:											!	◇
אין רואין את הנגעים שחרית ובין הערבים, ולא בתוך הבית, ולא ביום המעונן, מפני שכה נראית עזה. ולא בצהרים - מפני שעזה נראית כהה.	דתנן:											■ !	
ורבי מאיר, האי ביום הנחילו את בניו מאי עביד ליה?												⚡	◇
ההוא מיבעי ליה לכדתני רבה בר חנינא קמיה דרב נחמן:	[רבי מאיר]											!	
והיה ביום הנחילו את בניו - ביום אתה מפיל נחלות, ואי אתה מפיל נחלות בלילה.	[דתני רבה בר חנינא קמיה דרב נחמן]											■ !	◇
אלא מעתה מאן דשכיב ביממא ירתון ליה בניה, ומאן דשכיב בליליא לא ירתון ליה בניה?	אמר ליה: [רב נחמן]											⚡	◇
דילמא דין נחלות קאמרת.												⚡	◇
(במדבר כ"ז) והיתה לבני ישראל לחקת משפט - אורעה כל הפרשה כולה להיות דין. כדרב יהודה אמר רב	דתניא:											■ ⚡	
שלשה שנכנסו לבקר את החולה, רצו - כותבין, רצו עושין דין. שנים - כותבין ואין עושין דין.	דאמר רב יהודה אמר רב:											■ ⚡	◇
לא שנו אלא ביום, אבל בלילה - כותבין ואין עושין דין, משום דהוה להו עדים, ואין עד נעשה דיין.	ואמר רב חסדא:											■ ⚡	◇
אמר ליה: אין, הכי קאמינא.	[רבה בר חנינא]											!	
דיני נפשות דנין ביום וכו'.												■	◇ <
מנהני מילי?												^	
אמר קרא (במדבר כ"ה) והוקע אתם לה' נגד השמש.	רב שימי בר חייה:											■ !	◇
מניין להוקעה שהיא תלייה - דכתיב (שמואל ב' כ"א) והוקענום לה' בגבעת שאול בחיר ה' וכתוב (שמואל ב' כ"א) ותקה רצפה בת איה את השק ותטהו לה אל הצור בתחלת קציר	רב חסדא:											■ !	◇
כתיב (במדבר כ"ה) ויאמר ה' אל משה קח את כל ראשי העם.												■	◇
אם העם חטאו ראשי העם מה חטאו?												⚡	
אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: חלק להם בתי דינין.	רב יהודה אמר רב:											!	◇

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-**central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת-**insertion of an earlier segment**
 O מעשה-story

challenge-קושיא ⚡
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי טעמא?												^	לה.
אילמא משום שאין דנין שנים ביום אחד												!	לה.
לא שנו אלא בשתי מיתות, אבל במיתה אחת - דנין	והאמר רב חסדא:											⚡	לה.
אלא כדי שישוּב חרון אף מישראל.												!	לה.
דיני ממונות גומרין בו ביום כו'.												■	לה. <
מנהגי מילי?												^	לה.
דאמר קרא (ישעיהו א') מלאתי משפט צדק ילין בה ועתה מרצחים.	רבי חנינא:											!	לה.
מהכא, (ישעיהו א') אשרו חמוץ - אשרו דין שמחמץ את דינו.	רבא:											!	לה.
ואידך												⚡	לה.
אשרו חמוץ - ולא חומץ.	[רבי חנינא]											!	לה.
ואידך: האי מלאתי משפט מאי עביד ליה?												⚡	לה.
כדרי אלעזר אמר רבי יצחק	[רבא]											!	לה.
כל תענית שמלינין בו את הצדקה - כאילו שופך דמים, שנאמר מלאתי משפט צדק וגו'.	דאמר רבי אלעזר אמר רבי יצחק:											■ !	לה.
והני מילי - בריפתא ותמרי, אבל בזווי חטי ושערי - לית לן בה.												■	לה.
לפיכך אין דנין כו'.												■	לה. <
מאי טעמא?												^	לה.
משום דלא אפשר. היכי ליעבד? לדיינייה במעלי שבתא וליגמריה לדיינייה במעלי שבתא - דילמא חזו טעם לחובה, ובעו למיעבד הלנת דין. לדיינייה במעלי שבתא וליגמריה בשבתא, וליקטליה בשבתא - אין רציחה דוחה את שבת. וליקטליה לאורתא - נגד השמש בעינן.												!	לה.
וליגמריה לדיינייה בשבתא, וליקטליה בחד בשבתא												⚡	לה.
נמצא אתה מענה את דינו.												!	לה.
נידייניה במעלי שבתא ונגמריה בחד בשבתא												⚡	לה.
מינשו טעמייהו. אף על גב דשני סופרי הדיינין עומדים לפניהם, וכותבין דברי המזכין ודברי המחייבין - נהי דבפומא כתבין, ליבא דאינשי - אינשי, הלכך לא אפשר.												!	לה.
ותהא קבורת מת מצוה דוחה שבת מקל וחומר: ומה עבודה שדוחה שבת - קבורת מת מצוה דוחה אותה מולאחתו	ריש לקיש רבי יוחנן:											⚡	לה.
(במדבר ו') לאביו ולאמו ולאחיו ולאחתו, מה תלמוד לומר? הרי שהיה הולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו ושמע שמת לו מת, יכול יטמא - אמרת לא יטמא. יכול כשם שאינו מטמא לאחותו כך אינו מטמא למת מצוה - תלמוד לומר ולאחתו - לאחותו הוא דאינו מטמא, אבל מטמא למת מצוה.	כדתניא:											■ ⚡	לה.
שבת שנידחת מפני עבודה אינו דין שתהא קבורת מת מצוה דוחה אותה?												⚡	לה:
רציחה תוכיה, שדוחה את העבודה ואינה דוחה את השבת.	אמר ליה: [רבי יוחנן]											!	לה:
רציחה גופה תדחה את השבת מקל וחומר: מה עבודה שדוחה את השבת רציחה דוחה אותה, שנאמר (שמות כ"א) מעם מזבחי תקחנו למות, שבת שנידחת מפני עבודה - אינו דין שתהא רציחה דוחה אותה?												⚡	לה:
כבר פסקה תנא דבי רבי ישמעאל	רבא:											!	לה:
(שמות ל"ה) לא תבערו אש, מה תלמוד לומר?	דתנא דבי רבי ישמעאל:											■ !	לה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מה תלמוד לומר? אי לרבי יוסי - ללא יצאת, אי לרבי נתן - לחלק יצאת												◇	לה:
הבערה ללא יצאת, דברי רבי יוסי.	כדתניא: [רבי יוסי]											♣	לה:
לחלק יצאת.	רבי נתן:											♣	לה:
תנא מושבות קשיא ליה: מושבות מה תלמוד לומר? מכדי שבת חובת הגוף היא, וחובת הגוף נוהגת בין בארץ בין בחוץ לארץ. (שמות ל"ה) מושבות, דכתב רחמנא למה לי?	אלא אמר רבא:											◇	לה:
לפי שנאמר (דברים כ"א) כי יהיה באיש חטא משפט מות והומת, שומע אני בין בחול בין בשבת, והא מה אני מקיים (שמות ל"א) מחלליה מות יומת - בשאר מלאכות, חוץ ממיתת בין דין. או אינו אלא אפילו מיתת בית דין. ומה אני מקיים והומת - בחול אבל לא בשבת. או אינו אלא אפילו בשבת? תלמוד לומר לא תבערו אש בכל משבתיכם, ולהלן הוא אומר (במדבר ל"ה) והיו אלה לכם לחקת משפט לדרתיכם בכל מושבתיכם, מה מושבות האמור להלן - בית דין, אף מושבות האמור כאן - בית דין. ואמר רחמנא לא תבערו אש בכל משבתיכם.	משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אחד:											◇	לה:
השתא דאמרת אין רציחה דוחה את השבת - אין רציחה דוחה את העבודה מקל וחומר, ומה שבת שנידחית מפני העבודה - אין רציחה דוחה אותה, עבודה שהיא דוחה את השבת - אינו דין שלא תהא רציחה דוחה אותה?	אביי:											◇	לה:
אלא הא דכתיב מעם מזבחי תקחנו למות												◇	לה:
ההוא לקרבן יחיד, דלא דחי שבת.												◇	לה:
לא תהא רציחה דוחה קרבן יחיד מקל וחומר, מה יום טוב שנדחה מפני קרבן יחיד - אין רציחה דוחה אותו, קרבן יחיד שהוא דוחה את יום טוב אינו דין שלא תהא רציחה דוחה אותו?	רבא:											◇	לה:
הניחא למאן דאמר אין נדרים ונדבות קריבין ביום טוב												!	לה:
אלא למאן דאמר נדרים ונדבות קריבין ביום טוב - מאי איכא למימר?												♣	לה:
לא מיבעיא למאן דאמר נדרים ונדבות קריבין ביום טוב - דהא לא מתקיים מעם מזבחי כלל, אלא אפילו למאן דאמר נדרים ונדבות אין קריבין ביום טוב - הכתיב מעם מזבחי - מזבחי המיוחד לך, ומאי ניהו - תמיד. ואמר רחמנא (שמות כ"א) מעם מזבחי תקחנו למות.	אלא אמר רבא:											◇	לה:
דיני ממונות הטמאות והטהרות כו'.												■	לה:
אנא הואי במנינא דבי רבי, ומינאי דידי הוּו מתחלי ברישא.	רב:											◇	לה:
והא אנן מתחילין מן הגדול תנן												♣	לה:
שאני מנינא דבי רבי, דכולהו מניניהו מן הצד הוּו מתחלי.	רבה בריה דרבא, ואיתימא רבי הלל בריה דרבי וולס:											◇	לה:
מימות משה ועד רבי לא מצינו תורה וגדולה במקום אחד.	ואמר רבה בריה דרבא ואיתימא רבי הלל בריה דרבי וולס:											◇	לה:
ולא? הא הוּו יהושע												♣	לה:
הוּו אלעזר.												!	לה:
והא הוּו פנחס												♣	לה:
הוּו זקנים.												!	לה:
והא הוּו שאול												♣	לה:
הוּו שמואל.												!	לה:
והא נח נפשיה												♣	לה:
כולהו שניה קאמרינן												!	לה:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-**central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת-**insertion of an earlier segment**
O מעשה-story

■ **challenge-קושיא** ז
 ^ **question-שאלה**
 ! **answer-תירוץ**
 ■ **proof-ראיה**

מקרא-key:

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
והא הוה דוד												ז	לו.		
הוה עירא היאירי												!	לו.		
והא נח נפשיה												ז	לו.		
כולהו שניה קאמרינן												!	לו.		
והא הוה שלמה												ז	לו.		
הוה שמעי בן גרא												!	לו.		
והא קטליה												ז	לו.		
כוליה שניה קאמרינן												!	לו.		
הא הוה הזקיה												ז	לו.		
הוה שבנא												!	לו.		
והא איקטיל												ז	לו.		
כולהו שניה קאמרינן												!	לו.		
והא הוה עזרא												ז	לו.		
הוה נחמיה בן חכליה												!	לו.		
מימות רבי עד רב אשי לא מצינו תורה וגדולה במקום אחד.	רב אדא בר אבהו, אף אני אומר:											■	◇	לו.	
ולא? והא הוה הונא בר נתן												ז	לו.		
הונא בר נתן מיכף הוה כייף ליה לרב אשי.												!	לו.		
דיני נפשות מתחילין מן הצד.													■	<	לו.
מנא הני מילי?													^	לו.	
אמר קרא (שמות כ"ג) לא תענה על רב - לא תענה על רב.	רבי אחא בר פפא:											!	◇	לו.	
מהכא (שמואל א' כ"ה) ויאמר דוד לאנשיו חגרו איש את חרבו ויחגרו איש את חרבו ויחגר גם דוד את חרבו.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											!	◇	לו.	
שונה אדם לתלמידו, ודן עמו בדיני נפשות.	רב:												■	◇	לו.
הטהרות והטמאות, האב ובנו, הרב ותלמידו - מונין להם שנים. דיני ממונות ודיני נפשות ודיני מכות, קידוש החדש ועיבור שנה - אב ובנו, הרב ותלמידו אין מונין להן אלא אחד	מיתיבי:											■	ז	לו.	
כי קאמר רב - כגון רב כהנא ורב אסי, דלגמריה דרב הוה צריכי, ולסבריה דרב לא הוה צריכי.												!	◇	לו:	
עשרה דברים יש בין דיני ממונות לדיני נפשות, וכולן אין נוהגין בשור הנסקל, חוץ מעשרים ושלשה	רבי אבהו:												■	◇	לו:
מנא הני מילי?													^	לו:	
דאמר קרא (שמות כ"ג) לא תטה משפט אבינוך בריבו - משפט אבינוך אי אתה מטה, אבל אתה מטה משפט של שור הנסקל.	רב אחא בר פפא:											!	◇	לו:	
עשרה? הא תשעה הון													ז	לו:	
הא עשרה קתני													ז	לו:	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
משום דאין הכל כשרין, ועשרים ושלושה - חדא היא.											!	◇	לו:		
הא איכא אחריתי											!	◇	לו:		
אין מושיבין בסנהדרין זקן וסריס ומי שאין לו בנים.	דתניא:										!	◇	לו:		
אף אכזרי.	רבי יהודה מוסיף:										!	◇	לו:		
וחילופיהן במסית, דרחמנא אמר: (דברים י"ג) לא תחמל ולא תכסה עליו.											!	◇	לו:		
הכל כשרין לדון דיני ממונות.												■	לו:		
הכל לאתויי מאי?												^	לו:		
לאתויי ממזר.	רב יהודה:											!	◇	לו:	
הא תנינא חדא זימנא:												;	לו:		
כל הראוי לדון דיני נפשות - ראוי לדון דיני ממונות, ויש ראוי לדון דיני ממונות ואין ראוי לדון דיני נפשות.	[תנן]											;	◇	לו:	
לאתויי מאי?	והוינן בה:											^	;	לו:	
לאתויי ממזר	ואמר רב יהודה:											!	;	◇	לו:
חדא לאתויי גר, וחדא לאתויי ממזר.												!	◇	לו:	
וצריכא: דאי אשמעינן גר - דראוי לבא בקהל, אבל ממזר - אימא לא. ואי אשמעינן ממזר - דבא מטיפה כשרה, אבל גר דלא בא מטיפה כשרה - אימא - לא, צריכא.													■	לו:	
ואין הכל כשרין לדון דיני נפשות.													■	לו:	
מאי טעמא?													^	לו:	
כשם שבית דין מנוקין בצדק - כך מנוקין מכל מום.	דתני רב יוסף:												!	◇	לו:
מאי קרא (שיר השירים ד') כולך יפה רעיתי ומום אין בך.	אמימר:												!	◇	לו:
ודילמא מום ממש?													;	לו:	
אמר קרא והתיצבו שם עמך, עמך - בדומין לך.	רב אחא בר יעקב:												!	◇	לו:
ודילמא התם משום שכינה?													;	לו:	
אמר קרא (שמות י"ח) ונשאו אתך, אתך - בדומין לך ליהוי.	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:												!	◇	לו:
סנהדרין היתה כחצי גורן עגולה, כדי שיהו רואין זה את זה.													■	לו:	
ושני סופרי הדיינין עומדים לפניהם, אחד מימין ואחד משמאל, וכותבין דברי המזכין ודברי המחייבין.	[ת"ק]												◆	■	לו:
שלשה, אחד כותב דברי המזכין, ואחד כותב דברי המחייבין, והשלישי כותב דברי המזכין ודברי המחייבין.	רבי יהודה:												◆	■	לו:
ושלש שורות של תלמידי חכמים יושבין לפניהן. כל אחד ואחד מכיר את מקומו.													■	לו:	
הוצרכו לסמוך - סומכין מן הראשונה, אחד מן השניה בא לו לראשונה. אחד מן השלישית בא לו לשניה, בוררים להן עוד אחד מן הקהל ומושיבין אותו בשלישית. ולא היה יושב במקומו של ראשון אלא יושב במקום הראוי לו.													■	■	לו:
מנא הני מילי?													^	לו:	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דאמר קרא (שיר השירים ז') שררך אגן הסהר אל יחסר המזג וגו'	רבי אחא בר חנינא:											!	◇
שררך - זו סנהדרין, למה נקרא שמה שררך - שהיא יושבת בטיבורו של עולם.												!	◇
אגן - שהיא מגינה על כל העולם כולו												!	◇
הסהר - שהיא דומה לסהר												!	◇
אל יחסר המזג - שאם הוצרך אחד מהם לצאת, רואין אם יש עשרים ושלשה כנגד סנהדרי קטנה - יוצא, ואם לאו - אינו יוצא.												!	◇
(שיר השירים ז') בטנך ערמת חטים, מה ערמת חטים הכל נהנין ממנה - אף סנהדרין הכל נהנין מטעמיהן.												■	◇
(שיר השירים ז') סוגה בשושנים שאפילו כסוגה של שושנים לא יפרצו בהן פרצות.												■	◇
והיינו דאמר ליה ההוא מינא לרב כהנא: אמריתו נדה שרי לייחודי בהדי גברא, אפשר אש בנעורת ואינה מהבהבת?												○	
התורה העידה עלינו סוגה בשושנים, שאפילו כסוגה בשושנים - לא יפרצו בהן פרצות.	אמר ליה: [רב כהנא]											■	◇
מהכא - (שיר השירים ז') כפלה הרמון רקתך, אפילו ריקנין שבך מלאין מצוות כרמון.	ריש לקיש:											■	◇
מהכא - (בראשית כ"ז) וירח את ריח בגדיו, אל תיקרי בגדיו אלא בוגדיו.	רבי זירא:											■	◇
הנהו ברינני דהוה בשיבבותיה דרבי זירא, דהוה מקרב להו כי היכי דניהדרו להו בתיובתא. והוה קפדי רבנן.												○	◇
כי נח נפשיה דרבי זירא אמרי: עד האידנא הוה חריכא קטין שקיה דהוה בעי עלן רחמי, השתא מאן בעי עלן רחמי? הרהרו בלבייהו, ועבדו תשובה.												○	
שלש שורות כו'.												■	<
שמע מינה כי ניידי - כולהו ניידי.	אביי:											■	◇
ולימא להו עד האידנא הוה יתיבנא ברישא - השתא מותביתו לי בדנבי?												?	
דאמרי ליה הכי: הוי זנב לאריות ואל תהי ראש לשועלים.	אביי:											!	◇
כיצד מאיימין את העדים? על עידי נפשות, היו מכניסין אותן ומאיימין עליהן: שמא תאמרו מאומד ומשמועה, עד מפי עד, ומפי אדם נאמן. שמא אי אתם יודעין שסופנו לבדוק אתכם בדרישה ובחקירה. הו יודעין שלא כדיני ממונות דיני נפשות. דיני ממונות - אדם נתן ממון ומתכפר לו, דיני נפשות - דמו ודם זרעותיו תלוין בו עד סוף העולם, שכן מצינו בקין שהרג את אחיו, שנאמר (בראשית ד') דמי אחיך צעקים, אינו אומר דם אחיך אלא דמי אחיך - דמו ודם זרעותיו. דבר אחר: דמי אחיך - שהיה דמו מושלך על העצים ועל האבנים.												■	ג
לפיכך נברא אדם יחודי, ללמדך שכל המאבד נפש אחת מישראל - מעלה עליו הכתוב כאילו איבד עולם מלא, וכל המקיים נפש אחת מישראל - מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא.												■	◇
ומפני שלום הבריות, שלא יאמר אדם לחבירו אבא גדול מאביך												■	◇
ושלא יהו המינים אומרים: הרבה רשויות בשמים.												■	◇
ולהגיד גדולתו של הקדוש ברוך הוא, שאדם טובע כמה מטבעות בחותם אחד - כולן דומין זה לזה, ומלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא טבע כל אדם בחותמו של אדם הראשון - ואין אחד מהן דומה לחבירו. לפיכך כל אחד ואחד חייב לומר: בשבילי נברא העולם.												■	◇
ושמא תאמרו מה לנו ולצרה הזאת? והלא כבר נאמר (ויקרא ה') והוא עד או ראה אי ידע אם לוא יגיד וגו'.												■	◇
ושמא תאמרו: מה לנו לחוב בדמו של זה? והלא כבר נאמר (משלי י"א) באבד רשעים רנה.												■	לז:
כיצד מאומד? אומר להן: שמא כך ראייתם: שרץ אחר חבירו לחורבה, ורצתם אחריו, ומצאתם סייף בידו ודמו מטפטף, והרוג מפרפר. אם כך ראייתם - לא ראייתם כלום.	תנו רבנן:											■	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אראה בנחמה אם לא ראיתי אחד שרץ אחר חבירו לחורבה, ורצתי אחריו, וראיתי סיף בידו ודמו מטפטף והרוג מפרפר, ואמרתי לו: רשע, מי הרגו לזה? או אני או אתה. אבל מה אעשה שאין דמך מסור בידי, שהרי אמרה תורה (דברים י"ז) על פי שנים עדים יומת המת - היודע מחשבות ירע מאותו האיש שהרג את חבירו.	תניא, אמר רבי שמעון בן שטח:												לז:	
לא זזו משם עד שבא נחש והכישו, ומת.	אמרו:												לז:	
והאי בר נחש הוא?									ז				לז:	
מיום שחרב בית המקדש, אף על פי שבטלה סנהדרי - ארבע מיתות לא בטלו.	והאמר רב יוסף, וכן תני דבי חזקיה:											ז	לז:	
לא בטלו? והא בטלו?												ז	לז:	
אלא דין ארבע מיתות לא בטלו. מי שנתחייב סקילה - או נפל מן הגג, או היה דוח סתו. מי שנתחייב שריפה - או נפל בדליקה, או נחש מכישו. מי שנתחייב הריגה - או נמסר למלכות, או ליסטין באין עליו.													ז	לז:
ההוא חטא אחריתי הוה ביה.	אמרו:												!	לז:
מי שנתחייב שתי מיתות בית דין - נידון בחמורה.	דאמר מר:												!	לז:
מאומד וכו'.													■	לז:
בדיני נפשות הוא דלא אמדינן, הא בדיני ממונות - אמדינן													■	לז:
כמאן - כרבי אחא.													■	לז:
גמל האוחר בין הגמלים, ונמצא גמל הרוג בצידו - בידוע שזה הרגו.	דתניא, רבי אחא:												■	לז:
וליעטמך, עד מפי עד דקתני, בדיני נפשות הוא דלא אמרינן, הא בדיני ממונות אמרינן?													ז	לז:
אם אמר הוא אמר לי שאני חייב לו, איש פלוני אמר לי שהוא חייב לו - לא אמר כלום, עד שיאמר בפנינו הודה לו שהוא חייב לו מאתים זוז.	והתנן:												■	לז:
אלמא: אף על גב דפסילי בדיני ממונות - אמרינן להו בדיני נפשות													ז	לז:
הכא נמי - אף על גב דפסילי בדיני ממונות אמרינן להו בדיני נפשות.													■	לז:
הווי יודעים כו'.													■	לז:
מלמד שעשה קין בהבל אחיו חבורות חבורות, פציעות פציעות, שלא היה יודע מהיכן נשמה יוצאה, עד שהגיע לצוארו.	רב יהודה בריה דרבי חייא:												■	לז:
מיום שפתחה הארץ את פיה וקיבלתו לדמו של הבל - שוב לא פתחה, שנאמר (ישעיהו כ"ד) מכנף הארץ זמרת שמענו צבי לצדיק, מכנף הארץ ולא מפי הארץ.	ואמר רב יהודה בריה דרבי חייא:												■	לז:
(כמדבר ט"ז) ותפתח הארץ את פיה	איתיביה חזקיה אחיו:												■	לז:
לרעה - פתחה, לטובה - לא פתחה.	אמר ליה: [רב יהודה]												!	לז:
גלות מכפרת עון מחצה, מעיקרא כתיב (בראשית ד') והייתי נע ונד ולבסוף כתיב (בראשית ד') וישב בארץ נוד.	ואמר רב יהודה בריה דרבי חייא:												■	לז:
גלות מכפרת שלשה דברים, שנאמר (ירמיהו כ"א) (כה אמר ה' וגו') הישב בעיר הזאת ימות בחרב ברעב ובדבר והיוצא ונפל אל הכשדים הצרים עליכם יחיה והיתה לו נפשו לשלל.	רב יהודה:												■	לז:
גלות מכפרת על הכל, שנאמר (ירמיהו כ"ב) (כה אמר ה') כתבו את האיש הזה ערירי גבר לא יצלח בימיו כי לא יצלח מזרעו איש ישב על כסא דוד ומשל עוד ביהודה. ובתר דגלה כתיב (דברי הימים א' ג') ובני יכניה אסר (בנו) שלתיאל בנו.	רבי יוחנן:												■	לז:
אסר - שעברתו אמו בבית האסורין													■	לז:
שלתיאל - ששתלו אל שלא כדרך הנשתלין. גמירי שאין האשה מתעברת מעומד, והיא נתעברה מעומד.													■	לז:
דבר אחר: שלתיאל - שנשאל על אלתו אל													■	לז:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
זרובבל - שנזרע בבבל, ומה שמו - נחמיה בן חכליה שמו.													◊	לה.
יהודה וחזקיה בני רבי חייא הווי יתבי בסעודתא קמי רבי, ולא הווי קא אמרי ולא מידי.	[יהודה וחזקיה בני רבי חייא]												○	לה.
אמר להו: אגברו חמרא אדרדקי, כי היכי דלימרו מילתא.	[רבי]												○	לה.
כיון דאיבסום, פתחו ואמרו: אין בן דוד בא עד שיכלו שני בתי אבות מישראל, ואלו הן: ראש גולה שבבבל, ונשיא שבארץ ישראל, שנאמר (ישעיהו ח') והיה למקדש ולאבן נגף ולצור מכשול לשני בתי ישראל.	[יהודה וחזקיה בני רבי חייא]												■	לה.
אמר להם: בניי, קוצים אתם מטילין לי בעיניי?	[רבי]												○	לה.
רבי, אל ירע בעיניך, יין ניתן בשבעים אותיות, וסוד ניתן בשבעים אותיות, נכנס יין - יצא סוד.	אמר לו רבי חייא:												○	לה.
מאי דכתיב (דניאל ט') וישקד ה' על הרעה ויביאה עלינו כי צדיק ה' אלהינו, משום דצדיק ה' וישקד ה' על הרעה ויביאה עלינו? - אין, צדקה עשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל שהקדים גלות צדקיהו, ועוד גלות יכניה קיימת. דכתיב ביה בגלות יכניה (מלכים ב' כ"ד) החרש והמסגר אלף, חרש - כיון שפותרין הכל נעשו כחרשין, מסגר - כיון שסוגרין בהלכה שוב אין פותרין. וכמה היו - אלף.	רב חסדא אמר מר עוקבא, ואמרי לה אמר רב חסדא דרש מרי בר מר:												■	לה.
שהקדים שתי שנים לנושנתם.	עולא:												■	לה.
שמע מינה מהרה דמרי עלמא תמני מאה וחמשין ותרתי הוו.	רב אחא בר יעקב:												■	לה.
לפיכך כו'.													■	לה.
אדם יחידי נברא, ומפני מה - שלא יהו מינים אומריין: הרבה רשויות בשמים.	תנו רבנן:												■	לה.
דבר אחר: מפני הצדיקים ומפני הרשעים. שלא יהו הצדיקים אומרים: אנו בני צדיק, ורשעים אומרים: אנו בני רשע.													■	לה.
דבר אחר: מפני המשפחות, שלא יהו משפחות מתגרות זו בזו.													■	לה.
ומה עכשיו שנברא יחיד - מתגרות, נבראו שנים - על אחת כמה וכמה.													■	לה.
דבר אחר: מפני הגזלין ומפני החמסנין.													■	לה.
ומה עכשיו שנברא יחידי - גזלין וחומסין, נבראו שנים - על אחת כמה וכמה.													■	לה.
ולהגיד גדולתו כו'.													■	לה.
להגיד גדולתו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שאדם טובע כמה מטבעות בחותם אחד - וכולן דומין זה לזה, אבל הקדוש ברוך הוא טובע כל אדם בחותמו של אדם הראשון - ואין אחד מהן דומה לחבירו, שנאמר (איוב ל"ח) תתהפך כחמר חותם ויתיצבו כמו לבוש.	תנו רבנן:												■	לה.
ומפני מה אין פרצופיהן דומין זה לזה, שלא יראה אדם דירה נאה ואשה נאה ויאמר שלי היא, שנאמר (איוב ל"ח) וימנע מרשעים אורם וזרוע רמה תשבר.													■	לה.
בשלישה דברים אדם משתנה מחבירו: בקול, במראה, ובדעת. בקול ובמראה - משום ערוה, ובדעת - מפני הגזלין והחמסנין.	תניא היה רבי מאיר אומר:												■	לה.
אדם נברא בערב שבת, ומפני מה - שלא יהו מינים אומרים שותף היה לו להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית.	תנו רבנן:												■	לה.
דבר אחר: שאם תזוה דעתו עליו אומר לו: יתוש קדמך במעשה בראשית.													■	לה.
דבר אחר: כדי שיכנס למצוה מיד.													■	לה.
דבר אחר: כדי שיכנס לסעודה מיד. משל למלך בשר ודם שבנה פלטרין ושיכללן, והתקין סעודה, ואחר כך הכניס אורחין, שנאמר (משלי ט') החמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה.													■	לה.
(משלי ט') טבחה טבחה מסכה יינה אף ערכה שלחנה (משלי ט') שלחה נעריתה תקרא על גפי מרמי קרת.													■	לה.
הכמות בנתה ביתה - זו מידתו של הקדוש ברוך הוא, שברא את כל העולם כולו בחכמה.													■	לה.
חצבה עמודיה שבעה - אלו שבעת ימי בראשית													■	לה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
טבחה טבחה מסכה יינה אף ערכה שלחנה - אלו ימים ונהרות וכל צורכי עולם.										■		לה.	
שלחה נערתי תקרא - זה אדם וחזה. על גפי מרמי קרת										■		לה.	
כתיב על גפי וכתיב על כסא, בתחלה - על גפי, ולבסוף - על כסא.	רבה בר בר חנה רמי:									■	◊	לה.	
(משלי ט') מי פתי יסר הנה חסר לב אמרה לו.										■	◊	לה.	
אמר הקדוש ברוך הוא: מי פתאו לזה - אשה אמרה לו, דכתיב (משלי ו') נאף אשה חסר לב.										■	◊	לה.	
אדם הראשון מכל העולם כולו הוצבר עפרו, שנאמר (תהלים קל"ט) גלמי ראו עיניך, וכתיב (דברי הימים ב' ט"ז) כי ה' עיניו משטות בכל הארץ.	תניא, היה רבי מאיר אומר:									■	◊	לה.	
אדם הראשון גופו מבבל וראשו מארץ ישראל, ואבריו משאר ארצות.	רב אושעיא משמיה דרב:									■	◊	לה.	
עגבותיו - אמר רב אחא: מאקרא דאגמא.	[רב אחא]									■		לה:	
שתיים עשרה שעות הוי היום שעה ראשונה - הוצבר עפרו, שניה - נעשה גולם, שלישית - נמתחו אבריו, רביעית - נזרקה בו נשמה, חמישית - עמד על רגליו, ששית - קרא שמות, שביעית נזדווגה לו חוה, שמינית - עלו למטה שנים וירדו ארבעה, תשיעית - נצטווה שלא לאכול מן האילן, עשירית - סרה, אחת עשרה - נידון, שתיים עשרה - נטרד והלך לו. שנאמר (תהלים מ"ט) אדם ביקר בל ילין.	רבי יוחנן בר חנינא:									■	◊	לה:	
אין היה רעה שולטת באדם אלא אם כן נדמה לו כבהמה, שנאמר (תהלים מ"ט) נמשל כבהמות נדמו.	רמי בר חמא:									■	◊	לה:	
(שע"ה בסו"ף ארמ"י סימן).											◊	לה:	
בשעה שבקש הקדוש ברוך הוא לבראות את האדם, ברא כת אחת של מלאכי השרת, אמר להם: רצונכם, נעשה אדם בצלמנו?	רב יהודה אמר רב:									○	■	◊	לה:
אמרו לפניו: רבנו של עולם, מה מעשיו?										○		לה:	
אמר להן: כך וכך מעשיו										○		לה:	
אמרו לפניו: רבנו של עולם (תהלים ה') מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו										○	◊	לה:	
הושיט אצבעו קטנה ביניהן ושרפם.										○	◊	לה:	
וכן כת שניה.										○	◊	לה:	
כת שלישית אמרו לפניו: רבנו של עולם, ראשונים שאמרו לפניך - מה הועילו? כל העולם כולו שלך הוא, כל מה שאתה רוצה לעשות בעולמך - עשה.										○	◊	לה:	
כיון שהגיע לאנשי דור המבול ואנשי דור הפלגה שמעשיהן מקולקלין, אמרו לפניו: רבנו של עולם, לא יפה אמרו ראשונים - לפניך?										○	◊	לה:	
אמר להן: (ישעיהו מ"ו) ועד זקנה אני הוא ועד שיבה אני אסבל וגו'.										○	■	◊	לה:
אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו היה, שנאמר (דברים ד') למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים, כיון שסרה - הניח הקדוש ברוך הוא ידו עליו ומיעטו, שנאמר (תהלים קל"ט) אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפכה.	רב יהודה אמר רב:									■	◊	לה:	
אדם הראשון מן הארץ עד לרקיע היה, שנאמר, למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים עד קצה השמים, כיון שסרה - הניח הקדוש ברוך הוא ידו עליו ומיעטו, שנאמר אחור וקדם צרתני וגו'.	רבי אלעזר:									■	◊	לה:	
קשו קראי אהדדי?										⚡		לה:	
אידי ואידי חדא מידה היא.										!	◊	לה:	
אדם הראשון בלשון ארמי ספר שנאמר (תהלים קל"ט) ולי מה יקרו רעיק אל.	ואמר רב יהודה אמר רב:									■	◊	לה:	
מאי דכתיב זה ספר תולדת אדם - מלמד שהראוהו הקדוש ברוך הוא דור דור ושיו, דור דור וחכמיו. כיון שהגיע לדורו של רבי עקיבא שמח בתורתו ונתעצב במיתתו, אמר ולי מה יקרו רעיק אל.	והיינו דאמר ריש לקיש:									■	◊	לה:	
אדם הראשון מין היה, שנאמר (בראשית ה') ויקרא ה' אלהים אל האדם ויאמר לו איכה - אן נטה לכו.	ואמר רב יהודה אמר רב:									■	◊	לה:	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מושך בערלתו היה, כתיב הכא (הושע ז') והמה כאדם עברו ברית וכתוב התם (בראשית ט') את בריתי הפר.	רבי יצחק:											◊	לה:
כופר בעיקר היה, כתיב הכא עברו ברית וכתוב התם (ירמיהו כ"ב) ואמרו על אשר עזבו (את) ברית ה' אלהיהם.	רב נחמן:											◊	לה:
הוי שקוד ללמוד תורה, ודע מה שתשיב לאפיקורוס.	תנן התם, רבי אליעזר											◊	לה:
לא שנו אלא אפיקורוס נכרי, אבל אפיקורוס ישראל - כל שכן דפקר טפי.	רבי יוחנן:											◊	לה:
כל מקום שפקרו המינים תשובתן בציודן:	רבי יוחנן:											◊	לה:
(בראשית א') נעשה אדם בצלמנו - (בראשית ד') ויברא אלהים את האדם בצלמו.													לה:
(בראשית י"א) הבא נרדה ונבלה שם שפתם - (בראשית י"א) וירד ה' לראת את העיר ואת המגדל. (בראשית ל"ה) כי שם נגלו אליו האלהים. - (בראשית ל"ה) לאל הענה אתי ביום צרתי. (דברים ד') כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרבים אליו כה' אלהינו בכל קראנו אליו - (שמואל ב' ז') ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ אשר הלכו אלהים לפדות לו לעם.													לה:
(דניאל ז') עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב.													לה:
הנך למה לי?												◊	לה:
כדרכי יוחנן												!	לה:
אין הקדוש ברוך הוא עושה דבר אלא אם כן נמלך בפמליא של מעלה, שנאמר (דניאל ד') בגזרת עירין פתגמא ובמאמר קדישין שאלתא.	דאמר רבי יוחנן:											!	לה:
התינח כולהי, עד די כרסון רמיו מאי איכא למימר?												◊	לה:
אחד לו ואחד לדוד												!	לה:
אחד לו ואחד לדוד, דברי רבי עקיבא	דתניא: [רבי עקיבא]											!	לה:
עקיבא עד מתי אתה עושה שכינה חול? אלא: אחד לדין ואחד לצדקה.	אמר לו רבי יוסי:											◊	לה:
קבלה מיניה או לא קבלה מיניה?												^	לה:
אחד לדין ואחד לצדקה, דברי רבי עקיבא	תא שמע, דתניא: [רבי עקיבא]											!	לה:
עקיבא מה לך אצל הגדה? כלך אצל נגעים ואהלות	אמר לו רבי אלעזר בן עזריא:											◊	לה:
אלא: אחד לכסא, ואחד לשרפרף. כסא - לישיב עליו, שרפרף - להדום רגליו.	[רבי אלעזר בן עזריא]											!	לה:
האי מאן דידע לאהדורי למינים כרב אידית - ליהדר, ואי לא - לא ליהדר.	רב נחמן:											◊	לה:
אמר ההוא מינא לרב אידית: כתיב (שמות כ"ד) ואל משה אמר עלה אל ה', עלה אלי מיבעי ליה.												◊	לה:
זהו מטטרון, ששמו כשם רבו, דכתיב (שמות כ"ד) כי שמי בקרבן.	אמר ליה: [רב אידית]											◊	לה:
אי הכי ניפלחו ליה												◊	לה:
כתיב (שמות כ"ג) אל תמר בו - אל תמירני בו.	[רב אידית]											◊	לה:
אם כן לא ישא לפשעכם למה לי?												◊	לה:
הימנותא בידן, דאפילו בפרוונקא נמי לא קבילניה, דכתיב (שמות ל"ג) ויאמר אליו אם אין פניך הלכים וגו'.	אמר ליה: [רב אידית]											◊	לה:
אמר ליה ההוא מינא לרבי ישמעאל ברבי יוסי: כתיב (בראשית י"ט) וה' המטיר על סדם ועל עמרה גפרית ואש מאת ה', מאתו מיבעי ליה.												◊	לה:
אמר ליה ההוא כובס: שבקיה, אנא מהדרנא ליה, דכתיב (בראשית ד') ויאמר למך לנשיו עדה וצלה שמעון קולי נשי למך, נשיי מיבעי ליה אלא: משתעי קרא הכי, הכא נמי - מתשעי קרא הכי.	[אמר ליה ההוא כובס]											◊	לה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מנא לך הא	אמר ליה: [רבי ישמעאל ברבי יוסי]											⊠	לה:
מפירקה דרבי מאיר שמיע לי.												!	לה:
כי הוה דריש רבי מאיר בפירקה הוה דריש תילתא שמעתא, תילתא אגדתא, תילתא מתלי.	דאמר רבי יוחנן:											!	לה:
שלש מאות משלות שועלים היו לו לרבי מאיר, ואנו אין לנו אלא שלש: (יחזקאל י"ח) אבות יאכלו בסר ושני בנים תקהינה, (ויקרא י"ט) מאזני צדק אבני צדק (משלי י"א) צדיק מצרה נחלץ ויבא רשע תחתיו.	ואמר רבי יוחנן:											■	לה:
אמר ליה כופר לרבן גמליאל: אלהיכם גנב הוא, דכתיב (בראשית ב) ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם וישן.												○	לה:
אמרה ליה ברתיא: שבקיה, דאנא מהדרנא ליה.												○	לת.
אמרה ליה: תנו לי דוכוס אחד.												○	לת.
אמר לה: למה לך?												○	לת.
ליסטין באו עלינו הלילה, ונטלו ממנו קיתון של כסף והניחו לנו קיתון של זהב.												○	לת.
אמר לה: ולוואי שויבא עלינו בכל יום.												○	לת.
ולא יפה היה לו לאדם הראשון שנטלו ממנו צלע אחת ונתנו לו שפחה לשמשו?												○	לת.
אמר לה: הכי קאמינא, אלא לשקליה בהדיא												○	לת.
אמרה ליה: אייתו לי אומצא דבישרא												○	לת.
אייתו לה.												○	לת.
אותבה תותי בחשא, אפיקתה, אמרה ליה: אכול מהאי												○	לת.
אמר לה: מאיסא לי.												○	לת.
אמרה ליה: ואדם הראשון נמי, אי הות שקילה בהדיא - הוה מאיסא ליה.												○	לת.
אמר ליה כופר לרבן גמליאל: ידענא אלהיכו מאי קא עביד												○	לת.
איתנגד ואיתנה.	[רבן גמליאל]											○	לת.
אמר ליה: מאי האי?												○	לת.
אמר ליה: בן אחד יש לי בכרכי הים ויש לי גיעגועים עליו. - בעינא דמחויית ליה ניהלי.	[רבן גמליאל]											○	לת.
אמר: מי ידענא היכא ניהו?												○	לת.
אמר ליה: דאיכא בארעא - לא ידעת, דאיכא בשמיא ידעת?	[רבן גמליאל]											○	לת.
אמר ליה כופר לרבן גמליאל: כתיב (תהלים קמ"ז) מונה מספר לכוכבים, מאי רבותיה? אנא מצינא למימנא כוכבי?												○	לת.
אייתי חבושי שדינהו בארבילא, וקא מהדר להו, אמר ליה: מנינהו	[רבן גמליאל]											○	לת.
אמר ליה: אוקמינהו												○	לת.
אמר ליה: רקיע נמי הכי הדרא.	[רבן גמליאל]											○	לת.
איכא דאמרי, הכי אמר ליה: מני לי כוכבי?	[רבן גמליאל]											○	לת.
אמר ליה: אימא לי ככין ושיניך כמה הוה												○	לת.

<p>disputants- חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שדא ידיה לפומיה וקא מני להו												o	לט.
אמר ליה: דאיכא בפומיך - לא ידעת, דאיכא ברקיעא - ידעת?	[רבן גמליאל]											o	לט.
אמר ליה כופר לרבן גמליאל: מי שברא הרים - לא ברא רוח, שנאמר (עמוס ד') כי הנה יוצר הרים וברא רוח.												o	לט.
אלא מעתה גבי אדם, דכתיב ויברא וייצר הכי נמי מי שברא זה לא ברא זה?	[רבן גמליאל]											o	לט.
טפח על טפח יש בו באדם, ושני נקבים יש בו, מי שברא זה לא ברא זה? שנאמר (תהלים צ"ד) הנטע און הלא ישמע ואם יצר עין הלא יביט?	[רבן גמליאל]											o	לט.
אמר ליה: אין.												o	לט.
אמר ליה: ובשעת מיתה כולן נתפייסו?	[רבן גמליאל]											o	לט.
אמר ליה ההוא אמגושא לאימיר: מפלגך לעילאי - דהורמיז, מפלגך לתתאי - דאהורמיז.												o	לט.
אמר ליה: אם כן היכי שביק ליה אהורמיז דהורמיז לעבורי מיא בארעיה?	[אמימר]											o	לט.
אמר ליה קיסר לרבי תנחום: תא ליהווי כולן לעמא חד.												o	לט.
אמר: לחיי, אנן דמהלינן לא מצנינן מיהוי כוותיכו, אתון מהליתו, והווי כוותן	[רבי תנחום]											o	לט.
אמר ליה: מימר - שפיר קאמרת, מיהו כל דזכי למלכא - לשדויה לביבר												o	לט.
שדויה לביבר ולא אכלוה.												o	לט.
אמר ליה ההוא צדוקי: האי דלא אכלוה - משום דלא כפין הוא												o	לט.
שדויה ליה לדידיה - ואכלוה.												o	לט.
אמר ליה כופר לרבן גמליאל: אמריתו, כל בי עשרה שכינתא שריא, כמה שכינתא איכא?												o	לט.
קרייה לשמעיה מחא ביה באפתקא, אמר ליה: אמאי על שמשא בביתיה דקיסר?	[רבן גמליאל]											o	לט.
אמר ליה: שמשא אכולי עלמא ניהא.												o	לט.
ומה שמשא, דחד מן אלף אלפי רבוא שמשי דקמי קודשא בריך הוא - ניהא לכולי עלמא, שכינתא דקודשא בריך הוא על אחת כמה וכמה.	[רבן גמליאל]											o	לט.
אמר ליה ההוא מינא לרבי אבהו: אלהיכם גחנן הוא דקאמר ליה ליחזקאל (יחזקאל ד') שכב על צדך השמאלי וכתוב (יחזקאל ד') ושכבת על צדך הימני.												o	לט.
אתא ההוא תלמידא, אמר ליה: מאי טעמא דשביעתא?												o	לט.
אמר ליה: השתא אמינא לכו מילתא דשוויא לתרווייהו.	[רבי אבהו]											o	לט.
אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: זרעו שש והשמיטו שבע, כדי שתדעו שהארץ שלי היא, והן לא עשו כן, אלא חטאו וגלו, מנהגו של עולם, מלך בשר ודם שסרחה עליו מדינה, אם אכזרי הוא - הורג את כולן, אם רחמן הוא - הורג חצים, אם רחמן מלא רחמים הוא - מייסר הגדולים שבהן ביסורין. אף כך, הקדוש ברוך הוא מייסר את יחזקאל כדי למרק עונותיהם של ישראל.	[רבי אבהו]											o	לט.
אמר ליה ההוא מינא לרבי אבהו: אלהיכם כהן הוא, דכתיב (שמות כ"ה) ויקחו לי תרומה, כי קבריה למשה - במאי טביל? וכי תימא במיא והכתיב (ישעיהו מ') מי מדד בשעלו מים.												o	לט.
אמר ליה: בנורא טביל, דכתיב (ישעיהו ס"ו) כי הנה ה' באש יבוא	[רבי אבהו]											o	לט.
ומי סלקא טבילותא בנורא?												o	לט.
אמר ליה: אדרבה, עיקר טבילותא בנורא הוא, דכתיב (במדבר ל"א) וכל אשר לא יבא באש תעבירו במים.	[רבי אבהו]											o	לט.
אמר ליה ההוא מינא לרבי אבינא: כתיב (שמואל ב' ז') ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ, מאי רבותיהו? אתון נמי ערביתו בהדן, דכתיב (ישעיהו מ') כל הגוים כאין נגדן												o	לט.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמר ליה: מדידכו אסהידו עלן, דכתיב (במדבר כ"ג) ובגוים לא יתחשב.	[רבי אבינא]											◊	לט:
כתיב (תהלים קמ"ה) טוב ה' לכל וכתיב (איכה ג') טוב ה' לקו. משל לאדם שיש לו פרדס, כשהוא משקה - משקה את כולו, כשהוא עודר - אינו עודר אלא טובים שבהם.	רבי אלעזר רמי:											◊	לט:
לפיכך כל אחד ואחד כו'.												◊	לט:
(מלכים א' כ"ב) ויעבר הרנה במחנה - אמר רבי אחא בר חנינא: (משלי י"א) באבד רשעים רנה - באבד אהאב בן עמרי רנה.	[רבי אחא בר חנינא]											◊	לט:
ומי חזי קודשא בריך הוא במפלתן של רשעים? הכתיב (דברי הימים ב' כ') בצאת לפני החלוץ ואמרים הודו לה' כי לעולם חסדו												◊	לט:
מפני מה לא נאמר בהודאה זו כי טוב - לפי שאין הקדוש ברוך הוא שמח במפלתן של רשעים	ואמר רבי יונתן:											◊	לט:
מאי דכתיב (שמות י"ד) ולא קרב זה אל זה כל הלילה, באותה שעה בקשו מלאכי השרת לומר שירה לפני הקדוש ברוך הוא, אמר להן הקדוש ברוך הוא: מעשה ידי טובעין ביים ואתם אומרים שירה לפני?	דאמר רבי שמואל בר נחמן אמר רבי יונתן:											◊	לט:
הוא אינו שש אבל אחרים משיש.	רבי יוסי בר חנינא:											◊	לט:
דיקא נמי, דכתיב ישיש ולא כתיב יושש שמע מינה.												◊	לט:
(מלכים א' כ"ב) והזנות רהצו וגו' - אמר רבי אלעזר: למרק שתי חזיונות - אחת של מיכיהו ואחת של אליהו. במיכיהו כתיב (מלכים א' כ"ב) אם שוב תשוב בשלום לא דבר ה' בי, באליהו כתיב (מלכים א' כ"א) במקום אשר לקחו הכלבים את דם נבות.	[רבי אלעזר]											◊	לט:
זונות ממש, אחאב איש מצונן היה ועשתה לו איזבל שתי צורי זונות במרכבתו, כדי שיראה אותן ויתחמם.	רבא:											◊	לט:
(מלכים א' כ"ב) ואיש משך בקשת לתמו ויכה, רבי אלעזר אמר: לפי תומו	[רבי אלעזר]											◊	לט:
לתמם שתי חזיונות, אחת של מיכיהו ואחת של אליהו.	רבא:											◊	לט:
סימן קר"א וזכ"ה באדו"ם.												◊	לט:
כתיב (מלכים א' י"ח) ויקרא אחאב אל עבדיהו אשר על הבית ועבדיהו היה ירא ה' מאד												◊	לט:
מאי קאמר קרא?												◊	לט:
אמר ליה, בעיקב כתיב (בראשית ל') נחשתי ויברכני ה' בגללך. ביוסף כתיב (בראשית ל"ט) ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף, ביתא דההוא גברא לא הוה מיברך, שמא לא ירא אלהים אתה? יצתה בת קול ואמרה: ועבדיהו היה ירא את ה' מאד - אבל ביתו של אחאב אינו מוזמן לברכה.	רבי יצחק:											◊	לט:
גדול שנאמר בעובדיהו יותר ממה שנאמר באברהם, דאילו באברהם לא כתיב מאד ובעובדיהו כתיב מאד.	רבי אבא:											◊	לט:
מפני מה זכה עובדיהו לנביאות - מפני שהחביא מאה נביאים במערה. שנאמר (מלכים א' י"ח) ויהי בהכרית איזבל את נביאי ה' ויקח עבדיהו מאה נביאים ויחביאם חמשים איש במערה וגו'.	רבי יצחק:											◊	לט:
מאי שנא חמשים איש?												◊	לט:
מיעקב למד, שנאמר (בראשית ל"ח) והיה המחנה הנשאר לפליטה.	רבי אלעזר:											◊	לט:
לפי שאין מערה מחזקת יותר מחמשים.	רבי אבהו:											◊	לט:
(עובדיה א') חזון עבדיהו כה אמר ה' אלהים לאדום וגו'												◊	לט:
מאי שנא עובדיה לאדום?												◊	לט:
אמר הקדוש ברוך הוא: יבא עובדיהו הדר בין שני רשעים ולא למד ממעשיהם, וינבא על עשו הרשע שדר בין שני צדיקים ולא למד ממעשיהם.	רבי יצחק:											◊	לט:
עובדיה גר אדומי היה, והיינו דאמרי אינשי: מניה וביה אבא ניזיל ביה נרגא.	אפרים מקשאה תלמידו של רבי מאיר משום רבי מאיר:											◊	לט:
(שמואל ב' ה') ויך את מואב וימדדם בחבל השכב אותם ארצה. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: היינו דאמרי אינשי, מניה וביה אבא ליזיל ביה נרגא.	[רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי]											◊	לט:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement- מימרא ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof- ראיה
מקרא- key:	

סנהדרין-אחד דיני ממונות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ירך מתוכה מסרחת.	כי אתא רב דימי אמר:												לט:
(מלכים ב' ג') ויקח את בנו הבכור אשר ימלך תחתיו ויעלהו עלה על החמה, רב ושמואל, חד אמר: לשם שמים	[חד:רב/שמואל]										◇		לט:
לשם עבודה זרה.	וחד:רב/שמואל										◇		לט:
בשלמא למאן דאמר לשם שמים - היינו דכתיב (מלכים ב' ג') ויהי קצף גדול על ישראל, אלא למאן דאמר לשם עבודה זרה אמאי ויהי קצף?												⚡	לט:
כדרבי יהושע בן לוי.												!	לט:
כתיב (יחזקאל ה') וכמשפטי הגוים אשר סביבותיכם לא עשיתם וכתיב (יחזקאל י"א) וכמשפטי הגוים אשר סביבותיכם עשיתם - כמתוקנין שבהם לא עשיתם, כמקולקלין שבהם עשיתם.	דרבי יהושע בן לוי רמי:											!	לט:
(מלכים ב' ג') ויסעו מעליו וישבו לארץ - אמר רבי חנינא בר פפא: באותה שעה ירדו שונאיהן של ישראל למדריגה התחתונה.	[רבי חנינא בר פפא]												לט:
(מלכים א' א') והנערה יפה עד מאד אמר רבי חנינא בר פפא: עדיין לא הגיעה לחצי יופי של שרה, דכתיב עד מאד - ולא מאד בכלל.	[רבי חנינא בר פפא]												לט:
הדרן עלך אחד דיני ממונות													לט: